

Hudební festivaly by se možná v tlustých naučných slovnících měly dát vyhledat spíš pod meteorologií než pod hudbou. No řekněte, ohrozí osud festivalu spíš to, že na poslední chvíli odřekne účast nějaká superhvězda - říkejme jí třeba Honza - nebo dlouhý, vytrvalý, vydatný a studený déšť? A proto i můj úvod do reportáže, tedy část, kde má podle všech novinářských pouček stát zásadní sdělení, musí začít od meteorologie. Všichni ze všech koutů této země jistě víme, že celý minulý týden bylo počasí obzvláště hrozné. Ale ne všude bylo stejně v sobotu, takže vězte: Přes velké a kolektivně sdílené obavy pořadatelů, že FOLKomín proprší a všechno to chystání a očekávané skvělé muzikantské výkony přijdou vniveč, protože si je nikdo nepřijde poslechnout, nakonec spadlo za celých více než 9 hodin festivalu několik laškových kapek až těsně před koncem. Mírně se rozpršelo teprve poté, co pořadatelé po skončení vyklidili lavičky z útrob Toulcova dvora? Posluchači, na poměry festivalu nebývale pozorně naslouchající, se dostavili zhruba ve stejném počtu jako loni. To je, myslím, značný úspěch, vzhledem k tomu, že loni bylo sice o 14 dní vyšší datum, ale taky možná o 14 Celsiových stupňů vyšší teplota vzduchu.

No, a to je vlastně všechno. Všechno ostatní bylo dané výbornou dramaturgií (Tomáš Pohl), fungujícím pořadatelským týmem (omlouvám se, že chválím své kolegy, ale jak to říct jinak?), velmi vhodným a nově příchozí stále okouzlujícím prostředím Toulcova dvora, jeho šéfem Jakubem Bleskem Moravcem (a jeho lidmi), se kterým je radost spolupracovat, bezvadným zvukem Páji Lišáka Jindráka? Že jsem na něco zapomněl? Kdepak, skvělé muzikantské výkony jsem už přece zmínil. Ale máte pravdu. Znovu musím konstatovat, že na papíře sebelépe vypadající sled kapel, dvojic i sólistů teprve naživo dostane ten správný šmak a vůni. Pokusím se vám ho přiblížit.

Úvod nepatřil kupodivu žádné řachandě, ale poměrně nové šestičlenné vokální bandě jménem **Toast Singers**

, která skromně zdůrazňovala, že zpívá poprvé na mikrofony. Možná, že jo, jenže v její sestavě figurovali sourozenci Aronovi (Kámen úrazu, ex-

Tajemný hlas Belmondo uvádí Šantré

foto: Vítek Školník Urban ©

Vnitřní světlo?), Jirka Havelka (ex-Pětník, ex-Exfanta?) nebo Martin Vlček (otec a syn Vlčkovi),

takže skromnost stranou. Jejich výkon byl slibný a myslím, že si své místo v množině acapellových partiček najdou.

Vystoupení **Arnošta Frauenberga** dýchá zcela neoddiskutovatelně plíhalovskou atmosférou. Nepodsunuji tímto žádné sdělení o plíhalovské kvalitě, ale ani nenaznačuji, že se jedná o nezajímavého epigona; prostě jenom ukazují jakou cestou se Arnošt ubírá - více v básničkách mezi písněmi než v samotných písničkách. Na Folkomíně s ním hrál - hlavně skladby z jeho nového alba Rozednívání - multiinstrumentalista **Kamil**

Tichota

(klarinet, zobcová flétna, altsaxofon, perkuse).

Bodlo z Chodova u Karlových varů jsem letos slyšel několikrát a jejich folkomínové vystoupení se jim z toho všeho povedlo nejvíc. Frontman Zdeněk Smolík byl ve vynikající formě, kapela hrála s dravcem a radostí a zdálo se mi, že v tom jejich "folku s banjem" je nějak víc newgrassových názvuků.

Franta Vlček byl nominován už pro loňský ročník FOLKomína, ale protože byl indisponován, zahrál si až letos. Mezi tím stoupala jeho pověst samorosta, který se neprosлавil, protože všechno zvojtí (zvlččí?). Snad až nespravedlivě; žádné bizarní situace v sobotu nenastaly, ale na druhou stranu byl Franta klidně ochoten zpívat jeden tón tak dlouho, než se mu konečně podařilo obrátit papír s textem. Většinu bloku s ním zpíval jeho syn **Martin** a zněly jak Vlčkovy známé songy (

Ahoj, slunce

), tak věci, které jsem ještě neslyšel (

Jedem na tramp, Oldřichu

).

Skupina **Načas** teď zažívá další z vrcholů houpající se dráhy jejich už dost dlouhé kariéry a dramaturgie festivalu toho citlivě využila. První kapela dne s bicími, řádně a bez zastavení hrnoucí (mezi písničkami skoro nepřestávali hrát, natož aby ztráceli čas mluvením). Skvělý frontman Michal Pravec, lahodný trojhlas Michala s bratry Komínovými, řada dobře zapamatovatelných sloganů - ale ten " *jsem vyčpělý, znavený, vysátý*" určitě nebyl o nich. Většinu z předvedených písní najdeme na chystaném albu

Tmavana

, které zbývá už jen smíchat a vydat.

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 18 Zář 2007 04:00

Naopak, (své první) album s vročením 2007 už má další účinkující, **Šantré**. Jmenuje se **2+1** a stěžejní momenty vystoupení pražského tria ne něm samozřejmě najdeme:

Znebeslečna

,

Jsi

,

Moknu

,

Skořice a zázvor

? Šantré rozhodně svou laťku nepodlezlo, předvedlo kvality autorské a interpretační i pobavilo jízlivými poznámkami kapelníka Dušana Vainera mezi převážně vážným repertoárem.

Pepa Streichl přijel se dvěma spoluhráči: akustickým kytaristou **Milanem Dronskim** a foukačkářem

Láďou Zítkou

, kteří - jak se posléze ukázalo - spolu hráli poprvé v životě. Kdyby ovšem Pepa neprozradil, že Láďa je z Bystřice nad Pernštejnem a na FOLKomín se nominoval vzkazem: "

Ahoj Pepo, četl jsem, že hraješ v sobotu v Praze; můžu si s Tebou přijet zahrát?",
ani bychom to nepoznali. "

Kamarádka se divila, že mám všechny písničky o smrti? tož, už na to mám věk

," konstatoval Pepa a skutečně, zazněla takových řada. To si ale vůbec nepřekáželo s velkou radostí z muziky, kterou dával Pepa najevo: slavil na FOLKomíně své osmapadesátiny a patřičně si to užíval.

Přemýšlel jsem, koho ze svých hudebních přátel si přiveze, ale nakonec byla **Petra Šany**

Šanclová první

čistokrevnou sólistkou dne. Zaujala a potěšila stále rostoucí profesionalitou: na kytaru hraje opravdu hvězdně, málokdo se jí může rovnat (já vím, že to se dá tvrdit už léta, ale ona se opravdu ještě pořád zlepšuje), krásně zpívá, umí vystavět blok písniček, příhodně se uvést? "Jenom" ten repertoár mě pořád ještě nijak mimořádně nebere; kdyby to nebyla odporná fráze, napsal bych, že v tom necítím srdce. I když: úplně mě, jako vystudovaného chemika, dostala Šany svým přídavkem "

dej si trochu zinku, selenu, vápníku

,?" atd. Kdopak kdy dostal do písničky Mendělejevovy tabulky? Ono to půjde.

Skupinu **KOA** jsem odhadem neslyšel už skoro dva roky. Kromě toho, že František Raba hraje místo kontrabasů na pětistrunnou baskytaru, se toho ale příliš mnoho nezměnilo. Písničky skládají všichni, autor téměř vždy skladbu i zpívá (ale poznali byste ho i bez této pomůcky) a střídají se texty v romštině, kečuánštině, francouzštině? některé jsou i česky. Přečetl jsem si jednu svou starou recenzi jednoho nejmenovaného alba skupiny KOA, ve které si stěžuji na

přílišné zjednodušování nebo až odbytost instrumentální stránky. To mi teď připadá úplně neuvěřitelné: obrovská muzikálnost a instrumentální hravost (Camillo Caller hrál kromě bicích i na cajon) jsou určitě hlavními devizami kapely. Pokud jste měli z předchozího popisu trochu pocit chaosu, nutno opravit, že to všechno do sebe výborně zapadá a funguje: podle ohlasu diváků to byl první vrchol večera. A myslím, že diváci projevili dobrý vkus.

Devítka patří mezi kapely, kterou její fanoušci věrně následují. Jako bych byl jedním z nich: slyšel jsem Devítku o týden dřív v Mohelnici, což ale znamená, že jsem na ni prostě nemohl být natěšený stejně jako na interputy, které jsem neslyšel už více než rok. Ale zato jsem mohl ocenit, že přestože se samozřejmě shodovalo několik předvedených písní i odvyprávěných historek, obě vystoupení nebyla ani zdaleka přes kopírák. Ani co se týče výběru repertoáru a hlavně nebezpečí odříkávání shodných vět: za to jsem opravdu vděčný a myslím, že je to určitě signál kvality kapely i kapelníka a mluvčího, tedy Honzy Brože.

Na **Vladimíra Mertu** jsem se těšil hodně moc, i když jsem se - než to vypuklo - hodně obával, jestli nebude mít "odbývací" období, jestli ho vezmou diváci? No, byl to zážitek, pro mě asi největší z celého Folkomína. Vláďa střídal šestku, dvanáctku a loutnu (jenom jednou) a hrál (i zpíval) jako o život. " *Já jsem vlastně nikdy Mertu neposlouchal a říkal jsem si, že teď bych to*

Pavčina Jíšová a Pavel Peroutka

foto: Ivan Bllembý Krejza ©

třeba už mohl zkusit," řekl mi jeden z mladších muzikantů během Mertovy první písničky. "*Je ohromně charismatický. Jestli to takhle bude pokračovat dál, tak se mi to líbí*." Na konci Mertova bloku už jsem se nezeptal, jestli se mu to tedy líbilo, ale celkový divácký ohlas byl velký.

Myslím, že záměrem dramaturga - konec konců, i konferenciér Miloš Keller to zmínil - bylo, aby po sobě následovali písničkáři "starý a mladí", "legendární a nadějní". Líbilo se mi to: člověk nejenže tak byl ujišťován, že písničkáři nevyhynou, ale v tom generačním předávání pódia bylo cosi až rituálního. **Nestíháme** na tom vydělali prestižní pozici na programu festivalu a asi i pocit, že je nikdo neodzívá ani po písničkářské superveličině. Mám z nich radost, kdekoli je v poslední době vidím, až jsem se trochu začal bát, aby si nevystříleli všechen prach hned zkraje

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 18 Zář 2007 04:00

kariéry. "

Bavilo vás to pak ještě

Co bys

Říkali jste, že během prázdnin jste hráli dvacetkrát.

vůbec?" "Vždyť jsi nás teď viděl.

řekl?"

odpověděl mi Honza Řepka. Nepovím. Běžte si je poslechnout sami.

Pavína Jíšová je šestinásobná držitelka Zlatého klíče, tedy výroční ceny pro nejlepší zpěvačku žánru podle mínění posluchačů. A posluchači nezapomněli: rozhodně další z vrcholů festivalu.

Nezapomněla ani Pavína: "

Tady jsme se před dvěma lety dali dohromady,"

připomněla iniciaci své současné doprovodné sestavy, tedy tria s Pavlem Malinou (kytary) a Pavlem Peroutkou (kontrabas). Předvedený blok zahrnoval všechno od písní z repertoáru skupiny Sem tam (tedy z 80. let) až ke kouskům ze zcela čerstvé desky

Andělé jsou s námi

. Pavlínin stále mimořádný hlas jsme mohli nejlépe vychutnat v acapellové záležitosti zvané *Zítřka*

, kterou najdeme právě na této desce.

A na závěr seskupení z celého dne nejpočetnější, trochu hlučnější a hybnější: stále se lepšící a pro naši scénu nepostradatelnější **Bezefšeho**. Třeba titulka *Rim pim pim* z poslední desky (to je ta ulítlá píseň o dvou trabantech): po kolikáté jsem ji už slyšel? A teprve tady a teď jsem měl pocit, že je to zahráno a zazpíváno nesmírně čistě. Tím nemyslím intonaci (ta byla čistá vždy), ale to, že jsem neslyšel zvukovou kouli, ale všechny nástroje a hlasy, že jsem rozuměl všem slovům. Ale nakolik je to zásluha kapely a nakolik výborně zvučícího Páji Jindráka - nevím. Bezefšeho hrají s čím dál větší radostí a energií a publikum od nich vezme neuvěřitelné věci - třeba nekonečné sólo na bicí v

Žízni

, původně dost akustické písničky. Bezefšeho taky jako jediné muselo zahrát dva přídávky, i když chápu, že v tom byla trochu pocta všem, kdo hráli před ním a smutek z toho, že FOLKomín končí. Jinak publikum ukázněně všechny své koně po jednom přídávku propouštělo a (i) zásluhou toho byl po většinu festivalu nulový časový skluz.

Pořadatelé se snažili přijít i mimo samotné koncertování s nějakými nečekanými prvky: kromě již zmiňovaného slavicího Pepy Streichla, který dostal k narozeninám tlačenu, obdrželi gratulaci a dar k nedávným nebo blížícím se narozeninám na pódiu i Arnošt Frauenberg (dostal dort) a Pavína Jíšová (odnesla si kytici). Zcela netradičním prvkem bylo zařazení jakéhosi "supermoderátora" - původně tajuplného hlasu, ze kterého se později vyklubal Milan Belmondo Plch a který libovolně přerušoval tok řeči Miloše Kellera, aby ho všelijak vypeskoval nebo připomněl invektivy, kterými ho - jako pilného internetového publicistu - počastovali jeho čtenáři. Nutno sdělit, že se s tímto fenomenem MK vypořádal profesionálně - částečně flegmatismem, částečně některé výpady i vtipně odvracel. Zcela ztrapnit se ho podařilo až mluvčímu Bezefšeha, Zdenálu Mňukovi, který ho vyzval, aby usedl do nitra trabantu přistřkaného pod

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 18 Zář 2007 04:00

pódium a doprovázel produkci písničky Rim pim pim blikáním světel. Miloš chvíli poseděl v nitru bakelitového zázraku a poté se - aniž by uspěl - tiše vytratil?

A poslední postřeh, šokující odhalení dne: ačkoliv se dramaturgie festivalu snaží tvářit, že dochází k střídání účastníků v jednotlivých ročnících, klíčová místa programu již ovládli někteří umělci, kteří jsou nesestřelitelní, bez ohledu na to, s kým zrovna vystoupí. Tak zahájení festivalu má pod kontrolou kytarista a zpěvák Michal Aron (loni Kámen úrazu, letos Toast Singers), jeho zakončení pak nemůže proběhnout bez bubeníka Honzy Nohy (loni Jarret, letos Bezefšeho). Proslýchá se, že na přímý pokyn pořadatelů založí tyto dva duo, které bude v příštím roce FOLKomín zahajovat i ukončovat?

FOLKomín - 11. ročník, 8. září 2007, Praha, Toulcův dvůr